

Dagmar Andreassen: Teknologikløften — det er et af de nye ord, som vort sprog er blevet beriget med. Men begrebet, som ordet dækker, er ikke nyt. Det har altid taget tid at omsætte teoretisk viden til praksis. Det nye er, at det ser ud til at tage længere tid for os eller for Danmark at omsætte disse forskningsresultater til praksis, end det gør for nogen af vore konkurrenter. Og det ser ud til, at der er en voksende forståelse for, at vor konkurrenceevne og dermed vor økonomiske vækst kunne lide skade, hvis andre lande har lettere ved at omsætte forskningsresultaterne i praksis, end vi har, og hvis de investerer mere i forskning, end vi gør.

Vi hilser denne voksende forståelse velkommen, især når den kommer fra socialdemokratiets side; vi mærkede ikke meget til den, da socialdemokraterne sad ved roret. Det er min opfattelse, at folketinget i flere år har lovgivet, som om økonomisk vækst var en naturlov. Men hvis vi fremover skal få råd til at leve sådan, som vi gør, bl. a. hvad offentlige udgifter angår, bliver vi nødt til i helt anderledes grad at sørge for at skabe forudsætninger for, at en konkurrencedygtig industri kan trives. Dette forslag har til hensigt at fremme forskning og fremme formidlingen, og det er en af forudsætningerne for at mindske teknologikløften, men også kun én af dem.

Hr. K. B. Andersen har allerede omtalt den bog, vi fik sendt fra teknologisk institut, og det er en flot bog at se på, men det er også en bog, der er god at få forstand af. Blandt de ting, der fremhæves som nødvendige forudsætninger for at omsætte forskningens resultater i praksis, er ikke bare formidlingen af viden, men også den risikovillige kapital, og de økonomiske problemstillinger i Danmark er mindst lige så store som de tekniske. Mange firmaer har simpelt hen ikke midler til at omsætte deres viden i praksis. Endelig kræves der dynamik og dristighed — og det var klogt, om også socialdemokratiet medvirkede til at skabe et mildere klima for dristighed.

Selve forslaget idé er jeg positiv over for, men jeg føler mig som flere af de forrige talere lidt usikker med hensyn til, hvordan den skal gribes an. Jeg er godt klar over, at der er lande, som praktiserer at afgive bestilling på produkter og maskiner, der endnu

ikke er udviklet, for at spænde sikkerhedsnet ud under udviklingsprogrammerne. Men jeg er ikke sikker på, at det egner sig for danske forhold. Dansk industri er kendetegnet ved, at vi har 4.500 virksomheder, der beskæftiger fra 10 til 100 personer, og de kan meget vanskeligt selv klare produktudvikling, selv om det færdige produkt eller den færdige maskine blev købt. Vi må skele til en løsning, hvor man laver en fælles produktudvikling. Det er jo heller ikke bare tekniske forbedringer, det drejer sig om; også form, emballage osv. spiller ind, og disse eksperter på så forskellige områder kan et mindre firma ikke selv disponere over. Det er også muligt, at formidlingen af gode ideer kan være lige så vigtig som formidling af viden.

Om punkt 2, informationscentre, har der allerede været sagt, at de sandsynligvis ikke er særlig heldige, fordi det er eksperter af så forskellig uddannelse, der er brug for. Det bliver mere effektivt, tror jeg også, med branchekonsulenter, der er landsdækkende.

Om punkt 3 har jeg ikke andet at sige, end at jeg tror, kendskabet til den eksisterende løv om lån til erhvervsforskning har været for ringe. Det har allerede været sagt fra hr. Arne Christiansens side. Jeg anede ikke, den bestod, og da jeg blev klar over det, spurgte jeg andre, der også burde vide det og havde brug for at kende den, men som heller ikke gjorde det. Men jeg erkender, at det er en anden side af det samme problem, nemlig formidling af de muligheder, der står til rådighed for erhvervslivet.

Her må jeg igen beklage, at TV er så tilbageholdende med at bringe stof, der vedkommer dansk erhvervsliv. I betragtning af, at det er handel og industri, der danner grundlag for vor velstand, og at det er derfra, mulighederne for fuld beskæftigelse skal komme, burde der være et helt anderledes positivt klima i den offentlige formidling. Men blæser der nu nye vinde fra socialdemokratiet, vil det uvægerlig smitte af på den offentlige mening. I hvert fald burde eksporterhvervenes indtjening være en fælles glæde for befolkningen, når den er god, og give anledning til fælles bekymring, når den forringes.

Fra det radikale venstre skal vi med glæde medvirke til arbejdet i udvalget, og skulle udvalgets arbejde resultere i en erkendelse af, at vi igennem eksisterende fonds og love har